

TALÁLT VERS

Charles Baudelaire

(1821–1867)

DON JUAN A POKOLBAN

Alighogy don Juan Hádeszbe szállt a rémes
vízre a Cháronnak ott már obulust adott,
egy koldús, zordszemű s kevély, mint Antisthénés,
két kézre evezőt vak dühhel ragadott.

Csüggő keblekkel és szétnyíló köntösökben
vonagló nőcsapat kelt a vak ég alatt:
nagy, áldozati nyáj, tolongtak egyre többen,
s jajjuk, mint bús uszály, a csónakkal haladt.

Röhögve Sganarelle bérért nyújtotta karját,
míg don Luis a mély parton bolyongni húnyt
lelkeknek reszkető ujjal mutatta sarját,
fiát, ki dölyfösen szórt ősz fejére gúnyt.

A szűzi és sovány Elvira, fázva, gyászban,
férjét, a hűtelent s a drágát, nézte még:
búcsú-mosolyra várt, hol még a régi lázban
szavalt első szavak szelíd visszfénye ég.

Egy roppant kőszobor, vad fegyverek vitéze,
a kormányt nyomta le s oszolt az éjszin ár;
ám hűs göggel a hős, kardjára dőlve, nézte
a felszántott vizet, – mást meg se látva már.

TÓTH ÁRPÁD fordítása